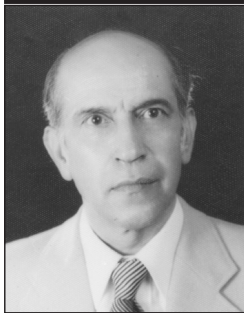

دکتر نفیسی، استاد گرانمایه بیوشیمی به ابدیت پیوست

علی اکبر ناظم الاطباء است که در خیابان امیرکبیر تهران کوچهای بنام او وجود دارد. استاد شادروان دکتر رضا نفیسی در مصاحبه با اینجانب در شماره‌ی نایاب شده‌ی ۲۳ این نشریه (آذر و دی ۱۳۸۱) گفت: در یکی از خانه‌های همین

کوچه، در سال ۱۲۷۴ شمسی خداوند به ناظم الاطباء پسری عنایت فرمود که به یاد یکی از نیاکانش او را سعید نام دادند. این فرزند برومند ناظم الاطباء و عموزاده‌ی گرامی من مورخ و ادیب شهیر استاد سعید نفیسی بود که در سال ۱۳۴۵ شمسی به رحمت ایزدی پیوست.

دکتر رضا نفیسی عاشق آموزش بود و آنرا بر اشتغال به پزشکی ترجیح می‌داد. به گفته‌ی وی: "بیان مطالب علمی به نحوی که درک آن برای دانشجویان آسان باشد همیشه مورد نظر من بوده است. به‌عنوان نمونه طرحی از دوره سه کربوکسیلی و فرمول‌های متعدد بیوشیمیایی آن به دانشجویان ارائه دادم که مورد

توجه قرار گرفت. این طرح در صفحه‌ی ۶۲۰ جلد ۴۹ مجله‌ی بین‌المللی آموزش شیمی در سال ۱۹۷۲ نیز به چاپ رسید."

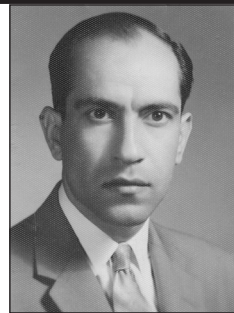
بنا بر خواستگاه طبقاتی استاد سخنان او بیشتر حالت دستوری داشت و آخرین دستورش به صاحب این قلم علاقمندی بهترین استاد بیوشیمی را به نشریه‌ی تشخیص آزمایشگاهی نشان داد: **این نشریه باید پایدار باشد تعطیلش نکن.**

اکنون و پس از گذشت نزدیک به چهار سال باز هم می‌گوییم: چشم استاد با وجود تمام چالش‌ها سعی می‌کنم تا آخر عمر

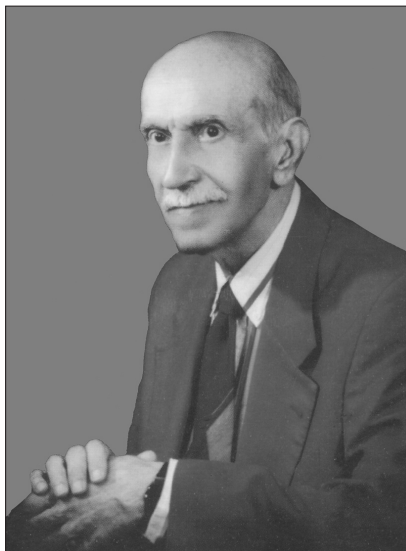
آنرا سرپا نگه دارم. **روانش شاد و یادش گرامی باد**

دکتر عباس افراه

۱۳۸۵/۵/۷

استاد فرهیخته، دکتر رضا نفیسی برای همیشه از میان ما رفت. اما اثر او در جامعه‌ی بشری ماندگار است. او از خاندانی بزرگ بود که بیش از چهار سده در شهر کرمان به کار پزشکی پرداختند. استاد شیفته‌ی آموزش بود، در کلاس درس به طور شگفت‌انگیزی موضوع‌های مشکل را شیوا و روان بیان می‌کرد.

به‌صورتی که پس از کلاس، می‌توانستی از چهره‌ی تک‌تک شاگردان نوعی نشان خوشوقتی یا رضایت ببینی. در کلاس درس او کاملاً سکوت برقرار بود و هیچ صدایی از کسی شنیده نمی‌شد به جز دقیقه‌های پایانی که گاه پرسش و پاسخ بود. ژست او در کلاس هنگام تشریح یک ساز و کار در بیوشیمی، همانند ژست یک فرمانده‌ی بزرگ قشون در هنگام گشودن یک نقشه‌ی محرمانه‌ی جنگی بود و حتی احساس می‌شد که تمام آن اسرار از خامه‌ی خود وی تراوش شده‌است. رفتار او در جامعه‌ی پزشکی همانند یک پزشک

کلاسیک و کتابی بود. شاید بتوان گفت رفتار اشرافی منشانه‌ی او برای بعضی از فرزندان روز چندان خوش آیند نبود. اما بهر روی رفتار با اصالت او به‌ویژه با حفظ لهجه‌ی زیبای کرمانی خود گواهی راستین بر عشق به مردم و میهن‌پرستی این فرزند برومند ایران بود.

استاد در سال ۱۳۰۴ شمسی در تهران دیده به جهان گشود. لقب نفیسی از نام نفیس ابن عوض کرمانی مولف کتاب (شرح اسباب و علامات) که از نیاکان اوست گرفته شده است. از دیگر بزرگان این خاندان حکیم سعید شریف (از پزشکان دربار صفوی) است. از پزشکان مشهور این خاندان، دکتر